

ननु पाध्यं तर्थाभिणोरनादित्वान्नित्ययोः प्रवर्त्यप्रवर्तकयोः सतोः कथंचिदाभासस्य दुःखान्मुक्तिः स्यादित्याशङ्क्याह पृथ्व्येति यथान्यैरदृष्टोपि पृथिव्या अंतोस्ति अविभुद्रव्यत्वात् एवं दुःखसंतरेरप्यंतोस्ति जन्म
त्वात् यथावावायुरणवस्थं तृणादिकं यथापुत्रं यथाप्रवाहं वायुनेव लोह्यमानं वायुरेव परंपारं नयति एवं कर्मवायुः अरुहमानं संसारसमुद्रस्थं जीवपोतं कर्माण्येव चित्तशुद्ध्यादिजननद्वारा परंपारं
यंतीत्यर्थः यथोक्तं कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादय इति संसिद्धिज्ञानयोग्यतां ॥ ३० ॥ यथासूर्यरश्मीनामुदयास्तमयौ एव चैतन्यभासामपि स्तइत्याह दिवाकर इति गुणरश्मिमंडलेन जगद्धापित्वं एवं जी
वः सत्यांचित्तशुद्धौ ज्ञानोदये सति रात्रिदिववत्संसारलयोदयौ पश्यतीत्यर्थः निर्गतः विशेषवानसुखित्वादिधर्मवानहंकारो यस्मात्सन्निर्विशेषवान् ॥ ३१ ॥ प्रकरणार्थमुपसंहरति अनागतमिति अनादौ संसारे स
र्वमपि सुखं पुरुषस्य क्वचिज्जन्मनि प्राप्तमेवास्ति इदं त्वमृतत्वं अनागतं आगतस्य निवृत्त्ययोगात् स्वयं भवं अजन्यं जन्यस्यावश्यं विनाशित्वात् प्रभवत्यस्मान्निधीयेत लोयतेऽस्मिन् कार्यजातमिति प्रभवनिधानं ए

पृथ्व्यानरः पश्यति नांतमस्यात्थं तश्चास्याभविताचेति विद्धि ॥ परं नयंतीह विलोह्यमानं यथापुत्रं वायुरिवार्णवस्थं ॥ ३० ॥ दिवाकरो गुणमुपलभ्य निर्गुणो
यथा भवेदपगत रश्मिमंडलः ॥ तथा त्वसौ मुनिरिह निर्विशेषवान् स निर्गुणं प्रविशति ब्रह्मचाव्ययं ॥ ३१ ॥ अनागतं सुकृतवतां परांगतिं स्वयं भवं प्रभवनिधा
नमव्ययं ॥ सनातनं यदमृतमव्ययं ध्रुवं निचाय्य तत्परममृतत्वमश्नुते ॥ ३२ ॥ इति श्रीमहाभारते शांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि मनुबृहस्पति सं० षडधिक
द्विशततमोऽध्यायः ॥ २०६ ॥

वमपि अव्ययं प्रधानवन्नपरिणामिनित्यं परिणामिनो नाशावश्यं भावेन नित्यत्वायोगात् सनातनं यदमृतं आदिमध्यांतशून्यं मोक्षस्वरूपं अनादिमध्यामृतमित्यपि पाठः अव्ययं नाशीनं यतः ध्रुवं अविचाल्यं इ
दं प्रत्यगभिनं वस्तु निचाय्य ज्ञात्वा तत्वेदप्रसिद्धं परं अगौणं अमृतत्वं मोक्षं अश्नुते प्राप्नोति अषामसोमममृता अभूतेतिकर्मप्राप्यमप्यमृतत्वं श्रूयते तच्च गौणं कर्म जस्य नित्यत्वायोगात् तद्यथेह कर्मजितो लोकः
क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यजितो लोकः क्षीयत इति श्रुतेश्च यथाहुः आभूतसुखं स्थानममृतत्वं हि भाष्यत इति मुख्यममृतत्वं प्राप्तं तु न पुनरावर्तते संसारमंडले तस्मात्सनातनादिविशेषणविशिष्टं नित्यं सुखं मोक्षाख्यं स्व
तः सिद्धमप्यज्ञानादप्राप्तमिव कंठगतविस्मृतचामीकरवत्प्राप्तव्यमज्ञानापगममात्रेणेति सिद्धं ॥ ३२ ॥ इति शांति० मो० नै० भा० षडधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २०६ ॥ ॥ ७ ॥